

**Nr. 2
1995
Årgång 26**

Information

I DETTA NUMMER

Woody Derenbergers äventyr	sid. 3
Kort tidningsnotis	sid. 8
UFO-besättning besökte svensk länkstation	sid. 9
Korta notiser ur pressen	sid. 11

Sveriges äldsta UFO-tidskrift



Prenumerationsåret på UFO-Information
är 1 januari - 31 december

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-273399

Övriga medarbetare: Håkan Gustavsson,
Fredrik Häger

I redaktionen:
Sören Andersson, Tommy Gustavsson,
Kjell Thörnlund

Möteslokal:
Danmarksgatan 4 B kv.

Postadress till UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 429 78 45-2

UFO-Information kostar 110:- helar

JUBILEUMSNUMMER

Det finns fortfarande kvar exemplar av UFO-Information 10 år. Ni som inte har den måste se till att få den. I den finns de mest intressanta svenska fallen fram till 1979. Beställ genom att märka inbetalningskortet med "JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR"

Priset är fortfarande 35 kr.
Otroligt billigt, eller hur?

Postgiro 429 78 45-2

UFO EN HANDEDNING

Samma sak gäller vårt handlingsprogram som ger en perfekt inblick i målsättning, intervjumetodik, fältarbete etc. Ett ytterst bra faktahäfte. Priset är oförsämrat billigt. Endast 30 kr. Märk talongen:
"HANDLINGSPROGRAM"

Postgiro 429 78 45-2

ISSN 0346-3540

Ledare

Nu har det gått 48 år sedan Kenneth Arnold rapporterade sin observation av oidentifierade flygande föremål. Redan från den stunden kunde mänskligheten indelas i två huvudgrupper: troende och tvivlare. Vad har hänt sedan dess? Har vi kommit lösningen på gåtan något närmare? Efter mina egna studier i ämnet, vilka spänner över en tidsperiod på ca 35 år, kan jag inte påstå något sådant. De senare årens påstående från personer som Whitley Strieber, har bara gjort allt mycket mer komplicerat.

Senare års utforskning av vårt eget solsystem har också visat att våra mystiska besökare knappast kan ha sitt ursprung här.

Nu när det nästan finns en videokamera i varje hem, kan vi hoppas att någon någonstans kommer att förevisa DEN DÄR HÄNDELSEN. Det har faktiskt under de allra senaste åren tagits en del mycket intressanta videofilmer.

Trevlig sommar önskar *Sören* och övriga i redaktionen.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt. För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Har ni ej tillgång till skrivmaskin ser vi helst att ni skriver tydligt. Texta gärna. Var god observera att manus endast skrives på bladets ena sida! För artiklarna svarar författarna.

Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information. UFO-Information ser gärna att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karakter - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälpa oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE för översättning av engelska, franska, tyska och spanska texter. Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall. För närmare upplysning ring (kvällstid) 013-273399 eller skriv till: UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping. UFO-Information utkommer oregelbundet med minst 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

Woody Derenbergers äventyr

I Woodrow Derenbergers egen berättelse inleddes det hela den regniga onsdagkvällen den 2 november 1966, på Interstate Highway 77, strax norr om Route 47:s överkorsning. Klockan var omkring 19.25 och Derenberger, en 50-årig försäljare åt ett symaskinsbolag i Parkersburg, West Virginia, körde söderut på sin väg hem. Hemmet var en farm utanför en mindre förstad till Parkersburg, Mineral Wells, där hans fru och två små barn väntade.

På grund av reducerad sikt och osäkra vägförhållanden körde Derenberger försiktigt i 80 km i timmen. En bil passerade honom och strax därpå hann någonting annat ifatt honom, ett mörkgrått föremål som rörde sig ca 25 till 30 km snabbare än hans skåpbil. Sedan, när det befann sig omkring 10 meter framför honom, vände sig föremålet på sidan och blockerade bägge filerna. Derenberger trampade på bromsen och medan hans fordon sladdade till stopp höll sig föremålet hela tiden på ett avstånd av 6 meter.

I ett försök att beskriva hur det såg ut, tänkte han sig glashöljet på en gammaldags fotogenlampa. Om man kapade två sådana kupor mitt itu och satte ihop dem med den breda sidan mot varandra, samt lade konstruktionen på sidan så skulle detta beskriva föremålets form. Det var matt träkolsfärgat och dess yta var slät.

Ett tag tänkte han att han skulle köra runt föremålet, men det blockerade så mycket av vägen att han inte hade något annat val än att köra in till vägkanten. Hans strålkastare belyste mitten av föremålet. Sedan, enligt ett uttalande han gjorde inför utredaren Kevin D. Dee den 6 november hände följande:

[Föremålet] verkade sväva omkring 20 till 25 cm ovanför marken. Det hördes ett svagt fladdrande ljud. I samma ögonblick som det stannade öppnades en dörr och en man steg rakt ut och började gå i normal promenadtakt mot sidorutan mitt emot förarsidan. I samma sekund som han steg ut ur föremålet stängdes dörren omedelbart bakom honom och föremålet steg till en höjd som jag uppskattade till att vara 50 till 75 fot upp och stod stilla där.... Jag blev medveten om en röst som sade: "Vill du öppna ditt fönster?" Jag lutade mig över motorpuckeln och hade vevat ned rutan i lagom tid tills han kom fram. Han stod med sina armar korslagda under armhålor. Han var omkring 6 fot (180 cm) lång, och vägde väl omkring 185 pund (ca 83 kg.) Han log. Jag såg inte hans läppar röra sig, men jag var medveten om att han talade till mig.

Mannen bar en överrock som slu-

av Jerome Clark

tade mellan knäna och fotknölna. Hans hy var mörk, som om den var solbränd, och hans mörka hår var baktkammat.

Derenberger öppnade konversationen med att presentera sig: "Mitt namn är Derenberger," sade han.

"Jag kallas Cold," svarade mannen. När Derenberger såg konfunderad ut, upprepade mannen: "Cold". Denna gång förstod Derenberger att han sade sitt namn.

Cold fortsatte: "Bli inte rädd är du snäll. Jag vill dig inget illa, bara glädje." Han tittade bort mot ljusen i Parkersburg och frågade: "Vad kallas detta?"

"Det där är en stad eller ort som kallas Parkersburg," sade Derenberger.

"Där jag kommer ifrån kallas det där en samling. Herr Derenberger varför är du rädd? Titta på mig. Du kan se att vi är som ni. Vi äter, sover, andas och blöder precis som ni. Måste du arbeta för ditt uppehälle? Arbetar du för ditt uppehälle?"

"Jag är försäljare."

"Jag är en sökare. Herr Derenberger, betrakta mig inte som en främmande varelse. Var inte rädd är du snäll. Varför är du rädd? Ditt land är mäktigare än mitt. Ni har flera vapen än vad vi har."

Med dessa ord gick Cold bakåt från skåpbilen och promenerade sedan framför den. I strålkastarskenet lämnade han ett kort meddelande: "Herr Derenberger, vi kommer att träffa dig igen." Efter detta gjorde han en signal med handen och plötsligt dök föremålet upp igen, nu endast 180 cm från bilens förarsida. Därefter skedde följande enligt Derenberger:

Dörren öppnades igen. Jag kunde se konturen av en figur som jag inte kunde identifiera, en bit innanför dörröppningen. Det verkade som om figuren tog några steg bakåt för att låta mannen (Cold) stiga in, vilken hukade sig ned när han gjorde detta. Något som såg ut som en arm och en hand ...stängde dörren, och farkosten steg rakt uppåt.

Den skakade Derenberger vrålkörde hem. Han anlände dit kl 19.45 och berättade för sin fru vad som hade hänt. Efter kl 20 satte han sig vid telefonen och började ringa till polisen i Parkersburg, West Virginias statpolis, Glenn Wilson på Parkersburgs radio/TV-station WTAP samt reportern på Parkersburg News, Larry V. Murphy. Efter följande kväll sände WTAP television en halvtimmeslång intervju med honom.

Dagen därpå, med polisen och en representant för flygvapnet närvarande,

höll Derenberger en presskonferens vid vilken han uppgav sig vara villig att underkasta sig en lögn-detektortest för att bevisa sin uppriktighet. På fredagen fanns hans historia, tack vare ett utskick från UPI, att läsa i tidningar över hela landet. Ortstidningarna *Parkersburg News* och *Parkersburg Sentinel* behandlade Derenberger med respekt. *Sentinel* noterade att Derenberger var en flitig kyrkobesökare, och i sin spalt den 6 november sade News Larry Murphy, som kom att skriva ett flertal stödande artiklar, att Derenberger "har ett ärligt, sunt och friskt utseende, en aura av uppriktighet...Han har ett vänligt leende och tittar dig rakt i ögonen - inte stridslustet utan på ett ärligt och övertygande sätt."

Budskap och iakttagelser

Derenbergers rymdäventyr hade bara börjat. På kvällen den fjärde, lite mindre än 48 timmar efter den första, inträffade en andra kontakt.

Han och en vän, Phillip Elliott från Parkersburg, färdades på U. S. Highway 50 då Derenberger, som satt bakom raten, började dra ena handen över sitt ansikte. "Vid ett tillfälle drog han den hela vägen från nacken och nedför ansiktet", uppgav Elliott. "Några minuter senare styrde han med sin vänstra hand och hade den högra kupad över hakan. Jag stötte till honom och sade hans namn två gånger. Han reagerade inte."

Plötsligt föll han i något slags trans. Hans underkäke föll ned och ögonen rullade bakåt. Elliott, som blev riktigt orolig eftersom de åkte nedför en backe i 96 km/tim, försökte skaka honom till fullt medvetande, men utan framgång. Han lade märke till att Derenbergers kropp var stel. Efter att ha lirkat undan Derenbergers fot från gaspedalen, lyckades Elliott sänka bilens hastighet till 56 km/tim. Då började Derenberger mumlande frambringa ljud som efter hand blev hörbara, trots att de inte alltid var sammanhängande. Hela tiden höll Elliott bilens hastighet på en säker nivå trots att han inte själv hade kontroll över ratten.

De första begripliga ljuden var: "Flyg! Flyg! Flyg! Ett skepp!" Sedan, som om han blev rättad, sade han: "Flera skepp. Flera skepp. Flera skepp." Efter ett återfall till obegriplighet uttalade han ett klart meddelande, långsamt sagt: "När de är redo kommer de att berätta allt." Elliott tyckte att det lät som om han "läste upp ett telegrafiskt meddelande med ett ord i taget." Derenberger brottades med ett ord som han verkade oförmögen att uttala eller förstå. Elliott, som gjorde anteckningar, skrev ned det fonetiskt som "Grundileis." Efter att ha

sagt ordet "Ardo" föll Derenberger ihop. Hans kamrat trampade på bromsen, styrde in till vägkanten och stängde av motorn.

Djupt oroad tog Elliott tag i Derenberger och försökte ruska honom tillbaka till medvetande. Efter tre eller fyra minuter kvicknade han till. Han frågade: "Vad hände?" När Elliott talat om det för honom sade Derenberger att han skulle hålla episoden för sig själv tills han kunde få något vettigt ur den.

Enligt Derenbergers senare version av episoden hade han upplevt en stickande känsla runt ögonen. När han gnuggade sin panna insåg han att Cold sände honom ett telepatiskt meddelande. Cold berättade att hans skepp befann sig rakt ovanför och följde skåpbilen, och han uppmanade honom mer än en gång att köra försiktigt medan han lyssnade. Cold fortsatte med att säga att han var från "Ganymedes-galaxen", en plats som ekologiskt var mycket lik jorden fastän där bara förekommer tre årstider: plantering, skörd och kyla. (För jordiska astronomer är Ganymedes en av Jupiters månar, långt ifrån lämpad för mänskligt liv). Hans förnamn är Indrid och han är gift med Kimi, och paret har två unga söner, med ett tredje barn på väg. Hans folk lever mellan 125 till 175 år. Tiden på Ganymedes skiljer sig från den tid vi har här, sade Cold.

Den åttonde rapporterade *Parkersburg News* att två män i en passerande lastbil tydligen sett Derenberger tala med Cold på den plats där kontakten uppgavs ha skett. På kvällen den andra november, ungefär klockan 19.25 såg en affärsman i åkeribranschen bosatt i Parkersburg, vilken föredrog att vara anonym, en skåpbil som matchade beskrivningen på Derenbergers fordon vid sidan av vägen. Några dagar senare lyckades utredare från National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP) hitta mannen. Den 12 november lämnade Walter Vanscoy en skriftlig redogörelse för vad han sett:

Jag färdades i lastbil (som hjälpförare) och åkte norrut på I-77. Omkring 1/2 mile (ca 800 m) förbi överkorsningen för W. Va. Route 47, observerade jag en skåpbil som stod parkerad vid sidan av de sydgående körbanorna på I-77. Skåpbilen hade sina lyktor på halvljus. Jag observerade också vad som verkade vara en man stående vid den högra framdörren på skåpbilen. Mannen stod upprätt och verkade inte röra sig något under den tid jag såg honom. Han såg ut att bära en knälång rock som inte avgav någon ovanlig reflex. Jag lade inte märke till om han bar någon hatt. Jag lade inte märke till att det satt någon i skåpbilen, eller några lampor i den....

Statspolisens uppgav för *Parkersburg News* att efter att Derenbergers historia blivit känd mottog de flera telefonsamtal från ett flertal personer som bor i närheten av platsen. De sade att de

hade upplevt underliga problem med TV-mottagningen vid tidpunkten för iakttagelsen. En kvinna sade att hon sett en märklig ljusstråle omkring kl 19.30, och en annan såg "ett grått ljusstreck" mellan kl 19.30 och 20.00. Föremålet befann sig i närheten av där I-77 överkorsar Route 47. Tyvärr gjorde varken polis eller civila utredare någon uppföljning på dessa rapporter.

(I en artikel publicerad året därpå i Englands *Flying Saucer Review* [mars/april 1967], uppgav John A. Keel att "vid omkring samma tidpunkt" som Derenbergers kontakt körde två män hem från arbetet tidigt på morgonen i Point Pleasant-området i West Virginia - ungefär 80 km sydväst om Parkersburg - då de såg ett cigarrformat föremål som landat på vägen. Dess pilot, en människoliknande, mörkhyad figur i blänkande overall, närmade sig dem och frågade dem via telepati vad de hette och vart de var på väg. Enligt Keel: "De två männen beslöt att inte berätta för någon, men en av dem började dricka ordentligt för första gången i sitt liv och anförträdde sig åt sin familj samt bytte anteckningar med en annan person i Point Pleasant som rapporterat sig ha sett ett UFO." I en senare bok, *UFOs: Operation Trojan Horse*, skrev Keel att han hittat och intervjuat männen, vilka inte önskade någon ytterligare inblandning. Denna historia, betydelsefull om den är sann, finns inte medtagen i det utökade och sympatiskt skrivna stycke Keel ägnar Derenberger i *The Mothman Prophecies* [1973].

En UFO-iakttagelse som gjordes kl 18.45 den 4 november verkade också ge stöd åt Derenbergers historia. Irma Hudgins, hennes son Fred och hennes dotter Pamela Sue färdades söderut på I-77 då de fick syn på ett ovanligt föremål "på eller nära backkrönet, strax söder om där man svänger av och ut på Route 47" - med andra ord på eller mycket nära den plats där Derenberger hade sin kontakt. Fred, som körde, stannade bilen. "Alla tre av oss tittade," sade fru Hudgins senare, "och föremålet hade rört sig från sitt tidigare läge och befann sig rakt framför oss, åt Mineral Wells. Vid ett tillfälle såg det ut som om det backade. Det hade befunnit sig rakt ovanför trädkropparna när jag först såg det, och nu befann det sig åter mycket nära marken." Det var ljusgrått till färgen utan några lampor och liknade "två lampglas från en fotogenlampa ihopsvetsade i de bredaste eller utbuktande ändarna." Hennes beskrivning är så gott som identisk med Derenbergers. Hon uppgav emellertid att hon inte hört talas om den tidigare historien vid tidpunkten för iakttagelsen.

Efter omkring fem minuter kastade föremålet om kursen och försvann i riktning mot Parkersburg.

NICAP-utredare som intervjuade

vittnena den 12 november drog slutsatsen att dessa var uppriktiga. På söndagen den 6 november berättade en bilförare att han haft en närkontakt med ett strålkastarförsett föremål när han åkte på Route 47, strax efter avfarten från I-77. Han fick syn på föremålet omkring kl 18.30 och gick ur bilen för att titta på det. Först såg det ut som "två ljus lågt på himlen" nära viskosfabriken, på andra sidan Little Kanahwa River," åt syd. UFOt korsade först floden och sedan Route 47 varpå det släckte sina ljus. Vittnet uppskattade flyghöjden till mellan 30 och 45 meter.

"Det hade inte riktigt nått fram till I-77 när det släckte sina ljus," berättade han för Parkersburg News. "En timme eller så senare tände det sina två ljus igen och sedan började det röra sig i riktning mot mig igen." När det befann sig nästan rakt över honom trampade mannen impulsivt upprepade gånger på bromsen, vilket fick bromsljusen att tändas och släckas. På detta vis hoppades han fånga UFOts uppmärksamhet. Han sade att "tingesten stannade upp rakt över min bil och fokuserade en skarp ljusstråle på min bil, liksom en spotlight. Det var ett skarpt ljus och lyste rakt i mina ögon från tingesten ovanför, vad denna nu var för något." Han var nästan förblindad i de 10 sekunder ljuset sken. När det slocknat rörde det sig i maklig takt i sydlig riktning. De två andra ljusen, ett rött, ett gult, var åter tända. Det utförde en skarp kursändring och färdades längs I-77. Ljusen slocknade igen och föremålet försvann ur sikte.

Under nästkommande veckor trädde flera Parkersburgsbor fram för att berätta om sina egna iakttagelser av ovanliga ljus. UFO-aktivitet hela vägen upp och nedför Ohio River Valley var i uppsving, men runt Parkersburg var varje iakttagelse Derenberger-suportern Larry Murphy rapporterade i *Parkersburg News* ett stöd för den påstådda kontakten den 2 november.

Kevin Dee hade redan intervjuat Derenberger och andra innan ett fyramannateam från NICAP:s subkommitté i Pittsburgh anlände till Parkersburg på lördagen den 12 november. Utredarna talade med Derenberger, andra vittnen, polistjänstemän och ortsbundet mediafolk. Vid ett tillfälle åkte de ut till kontaktplatsen men upptäckte inget ovanligt. Fyra dagar senare skrev en teammedlem till NICAP:s högkvarter: "Grundat på de indicier som hittills erhållits" har gruppen kommit fram till att "Derenbergers historia inte kan etiketteras som en bluff eller anka. Frågan huruvida Derenberger blev ett offer för en hallucination (möjligt i samband med ett epileptiskt anfall) kan inte uteslutas." Gruppen planerade att fortsätta med sin undersökning.

Colds värld

Under tiden fortsatte Derenbergers kon-

takter med Cold. Några få dagar efter det första mötet kom han hem från arbetet omkring kl 21.00 och träffade Cold och dennes navigatör (Cold kallade honom sin "panion") Carl Ardo. Trots att det var kyligt utomhus var Derenberger så begejstrad att han glömde bort kylan under påföljande två timmar, medan de tre var engagerade i en livlig konversation. "De...gick inte in i huset för att min fru var rädd," skrev Derenberger. "Efter den gången har hon förlorat all sin rädsla och har haft dem som gäster i vårt hem."

Cold och Ardo ställde honom många frågor om livet på jorden. De sade att begreppet hat var obegripligt på deras värld ty "vi är alla bröder." Derenberger skrev följande redogörelse i tidskriften Probe (september 1968):

Dessa människor har ingen nedskrivna historia om hur deras planet skapades; de har däremot en legend. De tror att deras förfäder kom från jorden i ett rymdskepp och att de efter att de landat av någon anledning förlorade konsten att färdas i rymden. Det dröjde många, många år innan de åter lärde sig hur man färdas i rymden.

Herr Cold berättade att deras religion och deras tro på Gud är densamma som vår. De tror att det endast finns en enda Gud, som skapade allt som är gott och är alltings Fader. Herr Cold har sagt flera gånger att de skulle vilja landa och komma och prata med vårt folk, men han har flera gånger mött fientlighet, blivit beskjuten och även andra skepp med vänner till honom har blivit beskjutna. En gång i Arkansas sköts han med ett hagelgevär och var tvungen att låta plocka ut en hel del blyhagel ur benen och låren. Dessa människor är lika rädda för vårt folk som vi är för dem. Ända säger de att de gärna skulle vilja upprätta vänliga kontakter med alla våra folk, och kunna berätta om sina levnadssätt och lära sig våra. De skulle gärna vilja upprätta handel med vårt land. Herr Cold säger att de har saker som vi skulle vilja ha, liksom vi har saker som de behöver. Han har berättat saker för mig som jag inte har någon möjlighet att veta om de är sanna eller ej, men i allt som han har sagt mig har jag aldrig, aldrig kommit på någon osanning. Han berättade att han lämnat ett erbjudande till vår regering som gick ut på att om han och hans skepp garanterades säkerhet så skulle han landa. Men av någon okänd anledning vill vår regering inte tillmötesgå hans begäran. Han sade att de styrande i vår regering sade att ingen fysisk skada skulle tillfogas honom, men att han i övrigt skulle bli tvungen att placera sig och sitt skepp i deras händer och att de skulle göra vad som vore bäst för honom och för oss. Herr Cold har avböjt detta förslag. Jag har ingen möjlighet att veta om detta är sant.

I deras land har de ingen regering som vi känner en sådan, utan ett styrande råd. Deras ämbetsmän är också folkvalda. Det finns 56 medlemmar i deras råd, och de väljs var sjätte år (vår tid). Varje gång någon av ämbetsmännen visar sig vara olämplig för jobbet kan han entledigas

och en annan bli vald. Dessa människor är mycket vänliga och har aldrig haft krig på sin planet. De har ej heller någon brottslighet som vi är vana vid här. De samtalar inte bara via telepati utan har ett eget språk. Jag känner till några ord i deras språk. När ett par gifter sig säger man att de "förenas". Hustrun kallar sin make sin "förenade" och maken kallar sin fru sin "förening". Deras barn är mycket friska men de har sjukdomar. De har också sjukdomar de inte kan kontrollera, och har dödsfall de inte kan förhindra. När deras barn är tillräckligt gamla att skilja rätt från fel, oavsett vilken ålder de befinner sig i, skickar man dem till skolan och där går de tills de uppnått 25 års ålder. Om de vid det laget ännu inte lärt sig allt de bör kunna så får de gå kvar tills så är fallet. Var och en arbetar på ett jobb som de själva valt. Om en man inte gillar sitt arbete så kan han låta sig omskolas och ta ett annat.

Vid det här laget hade Derenberger blivit något av en celebritet och utgjorde fokus för en hel del hysteri. Varje natt parkerade rymdskeppsjagande tölpar (några av dem beväpnade) sina bilar i rader på vägarna runt hans farm. Inga rymdskepp dök upp. Trots detta försäkrade Derenberger att en svart Volkswagen en natt i början av 1967 körde genom folksamlingen. En elegant klädd man med djup solbränna steg ur och mötte Derenberger på dennes veranda. Mannen överräckte en liten medicinflaska, gick tillbaka till sin bil och körde iväg oupptäckt. Indrid Cold hade just överlämnat botemedlet mot en kronisk magåkomma.

NICAP gör sin sorti

Utredare från NICAP:s subkommitté i Pittsburgh återvände till området den 26 november och träffade Derenberger vid hans hem i Mineral Wells. När de frågade honom om han var villig att underkasta sig hypnos avböjde han. Tidigare, sade han, hade "en flygvapenmajor från Pentagon" besökt honom och speciellt bett honom att undvika att bli hypnotiserad. Han påstod ytterligare att en man som identifierade sig som FBI-agent hade intervjuat honom. NICAP-folket, som var öppet skeptiskt, menade att besökarna kanske varit bedragare, men Derenberger sade att de visat honom identitetshandlingar som såg autentiska ut. Derenberger uppgav att han haft tre senare kontakter med Cold, vilken upplyste honom om att han kom från planeten Lanulos "i närheten av stjärnhopen Ganymedes."

Bland dem som satt med på mötet var en psykiater från Parkersburg, Raymond Jarvis (pseudonym). Den 29 november skickade Jarvis in medlemsavgiften till NICAP:s högkvarter i Washington och erbjöd sig hjälpa till på bästa sätt. Han uppgav att han varit intresserad av UFOs under en längre tid. De lokala NICAP-utredarna ville att han skulle göra en psykiatrisk och neuro-

logisk utvärdering av Derenberger. Jarvis fann Derenberger vara en "vänlig, utåt-riktad man vars uppträdande, åsikter och umgänge med andra inte avslöjar några bevis på allvarlig psykopatologi." Den 7 december gjordes ytterligare EEG-tester på Derenberger på ett sjukhus i Baltimore. Den läkare som utförde arbetet upptäckte "inga tecken på hjärnskada eller på fokal organförändring och sannernligen inget som tyder på förekomsten av konvulsiva störningar."

I början av december gjorde Jarvis och hans familj, som bodde på landet utanför Parkersburg, en dagsljusiakttagelse av ett skivformat föremål. Två dagar senare, när han tittade på en TV-sänd fotbollsmatch, upplevde han en stic-kande känsla i huvudet och armarna. Sedan förkunnade Indrid Colds röst att han och hans kamrater skulle vilja träffa honom. Cold skulle snart dyka upp själv förklädd till försäljare. Under dagarna som följde denna händelse såg Jarvis ljussken i skogen ca 1,5 km från sitt hem, men dessa ljus syntes bara när han var ensam. Varje gång han ropade på resten av familjen för bekräftelse så försvann de. Cold höll inte sitt utlovade möte.

NICAP:s utredning fortsatte resultatlös. Medlemmar kollade Derenbergers förflutna och upptäckte inget som tydde på kriminalitet eller annan avvikelse från det normala. Dr. Jarvis förflutna visade sig vara lika vanligt. Medlemmar av teamet deltog i utflykter i hopp om att få se de UFOs som boende i området verkade observera regelbundet, men resultaten var nedslående. Trots att Pittsburghs subkommittés ordförande William Weitzel kallade Derenbergers "ett av de mest intressanta fall som NICAP någonsin studerat", hade Derenberger börjat bli trött på gruppen, tydligen på grund av att han fruktade att NICAP skulle tjäna på hans historia och inte låta honom vara med och dela på vinsten. En ortsbo vid namn Jack Mace hade utsett sig själv till Derenbergers manager. Mace talade privat men ofta om de pengar Derenberger - och förmodligen även Mace - skulle kunna tjäna på en kommersiell exploatering av historien.

I slutet av november dök Gray Barker, en förläggare i West Virginia som publicerar litteratur om kontakter med främmande varelser samt okultism, upp i Parkersburg och pratade med Derenberger samt lät sig senare intervjuas av *Parkersburg News*. Barker, som blivit utesluten ur NICAP samma år, var angelägen att utjämna oddsen. "Jag tror att [NICAP-utredarna] planerar att presentera en mycket negativ rapport," framförde han. "Och folket i Parkersburg-området borde rätteligen bli upprörda över den behandling som gavs en av deras invånare genom denna insinuation."

Inte endast hade NICAP alltid varit

fientligt inställt till kontaktpåståenden, man var även ovillig att befatta sig med rapporter om korta, icke-kommunikativa möten med UFO-varelser - den typ av händelser som skulle komma att kallas närkontakter av tredje graden. Ändå hade man ägnat betydlig uppmärksamhet åt Derenbergers påståenden, trots dessas mer och mer bisarra innehåll. NICAP-högkvarteret i Washington skrev till och med en lista med frågor som man ville att dr. Jarvis skulle ställa Indrid Cold nästa gång den senare upprättade telepatisk kontakt med den förre.

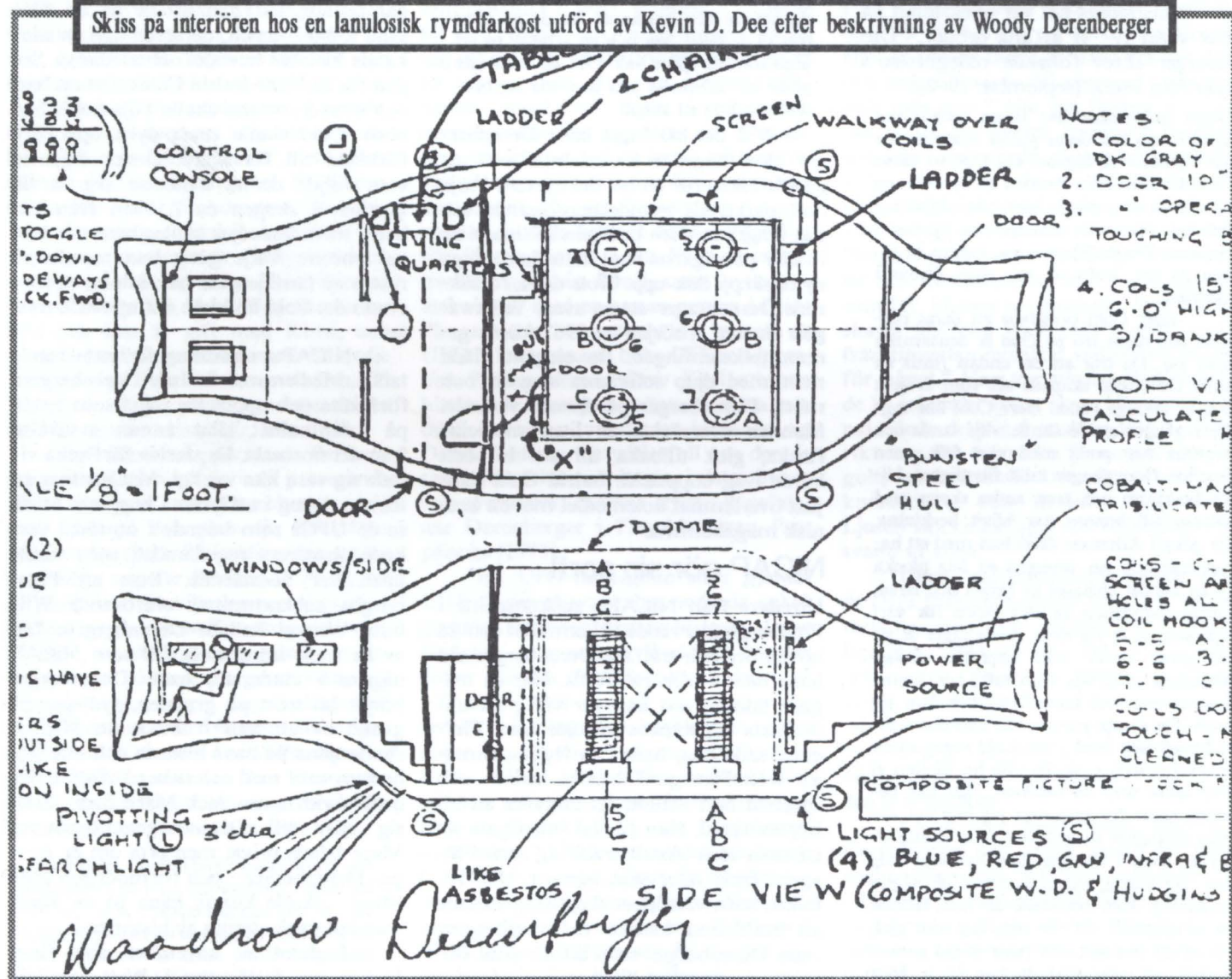
gers påståenden, och det har konstaterats att påståendena tenderar att bli mer och mer komplicerade, och därmed mer fantastiska allteftersom tiden passerar. Bevis har uppgåtts som visar en viss grad av mottaglighet för suggestion hos några av de personer som är inblandade i Derenberger-fallet, varvid oönskade händelser sammanlänkats, felkolts och gjorts mystiska fastän det inte finns någon objektiv grund för detta. Sålunda verkar mycket av det som försigått ligga inom psykologin snarare än att vara empiriska upplevelser.

Från jorden till Lanulos

planetens vänliga invånare.

En resa i maj 1967 tog Derenberger till Lanulos igen, och denna gång fick han tillåtelse att debarkera. Han stannade i familjen Colds lyxiga hem, men varje gång han gick ut så väckte han uppmärksamhet för att han till skillnad från lanulosianerna bar kläder. Senare beslöt han att göra som lanulosianerna och blev nudist. Detta gjorde rymdfolket glada och de välkomnade honom varmt. Trots detta kände han sig generad, ty han var "en aning överviktig" medan lanulosianerna alla hade perfekta kroppar. Under en resa till Venus fick han veta att

Skiss på interiören hos en lanulosisk rymdfarkost utförd av Kevin D. Dee efter beskrivning av Woody Derenberger



Men NICAP:s tålamod och Derenbergers trovärdighet eroderade snabbt. I sin utgåva för maj/juni 1967 innehöll organisationens nyhetsbrev tre korta stycken om fallet. Notisen avslutades med: "Även om NICAP varit oförmöget att slutgiltigt motbevisa Derenbergers påståenden, anses fallet vara högst tveklaktigt." Ett uttalande som dragits upp för media var mer specifikt:

De förmodade iakttagelser, besök och kommunikationer som rapporterats av Woodrow Derenberger...har undersökts i detalj av NICAP. Inget övertygande bevis har hittats som kan bestyrka Derenber-

Nu när folkmassorna runt farmen hade skingrats var det fritt fram för Lanulos-folket att landa regelbundet på Deren-bergers ägor. Han följde med dem på en förlängd tur till Amazonas och därifrån flög de till ett väldigt moderskepp som stod parkerat i närheten av månen. Vid ett annat tillfälle seglade han genom solsystemet. Under resans gång fick han veta genom egen iakttagelse att Saturnus ringar "bara är regnbågar som uppstår när solen lyser på isen." Skeppet fortsatte till Lanulos men gick inte ned där. Det flög emellertid tillräckligt nära för Derenberger att vinka åt några av

Lanulos inte är den enda nudistplaneten.

(Egendomligt nog är att i en av de allra första kontaktpåståendena i UFO-eran, berättade en äldre man för en ortstidning att han stött på nakna och vackra venusianer i en glänta i en skog i närheten av Mineral, Washington. Trots att detta skulle ha inträffat i mars 1950, så rapporterades historien inte i UFO-litteraturen förrän tre decennier senare, långt efter att Derenberger kommit med ett liknande påstående. En iakttagelse av ett vackert utomjordiskt par, "iklätt naturens dräkt", skulle ha gjorts den 16 april 1897 i närheten av Springfield, Missouri.

En naken, människolik UFO-varelse figurerar i en opublicerad NK3 från Memphis i slutet av sommaren 1960. Ett tvivelaktigt kidnappningspåstående från Tyskland år 1986 omhandlar ett möte med storsvuxna men i övrigt människolika, attraktiva och nakna varelser.)

Även om konservativa ufologer för länge sedan avskrivit Derenberger, så fortsatte han att intressera den ikonoklastiske utredaren och författaren John Keel, vilken höll på att undersöka UFO-rapporter och andra ovanliga fenomen i Ohio River Valley. Derenberger skulle få en framträdande roll i Keels bok *The Mothman Prophecies*. Under sitt första besök såg Keel "några små ljus studsas omkring på ett fält bakom Woodys hus"; Derenberger menade att det rörde sig om projektioner från Colds rymdfarkost. Keel trodde i huvudsak på Derenbergers uppriktighet och tvivlade inte på att denne hade ett extraordnärt umgänge med annat-än-mänskliga varelser; han lade däremot in andra tolkningar än Derenberger. Han ansåg att Derenbergers vänliga rymdmänniskor i verkligheten var ondskefulla, manipulerande ockulta väsen i förklädnad.

Keel intervjuade Derenbergers hustru Marge och två barn. Enligt Keel "träffade de också Indrid Cold och hans kollegor från planeten Lanulos." Lanulosianerna gick ofta omkring oupptäckta bland jordlingarna. Några hade till och med shoppat i affärer i Parkersburg. Fru Derenberger delade däremot Keels misstankar i fråga om deras motiv. Hon tyckte från början att det fanns något ont hos dem. Två andra individer, kusinerna Jim Hacket och Darla Sartor, uppgav att de också träffat Cold, Ardo och en annan lanulosian, Demo Hassan, i Derenbergers sällskap.

Derenberger flyttade från Parkersburg-området och klagade hela tiden på att han blivit förföljd av män i svart. Vid ett tillfälle, sade han, hade han blivit offer för ett knivöverfall vilket lämnade ett tydligt ärr på magen. Årret visade sig emellertid vara osynligt för andra. Han uppträdde inför "contactee"-inriktad publik och blev återkommande gäst i pratshower i radio och på TV. Den 28 februari 1968 bjöd han in reportrar till ett privatägt hem i Vienna, Virginia, varvid han utlovade ett möte med rymdmänniskor. När dessa ej visade sig skyllde han på sabotage utfört av ogärningsmän.

Vadig och tidcykeln

Månaden därpå var Derenberger gäst hos Fred Gale i dennes telefonprogram på radiostationen WWDC i Washington, D. C. Till alla inblandades förvåning, mest Derenbergers egen, ringde någon dit och uppgav att även han besökt Lanulos. Förutom att han höll med om mycket som Derenberger sagt om

planeten och dess befolkning, tillfogade han en del nya detaljer som Derenberger snabbt bekräftade. Efter 15 minuter kopplades den uppriggande över till en annan ej radiosänd linje och uppmanades lämna sitt namn och telefonnummer. Han uppgav sig heta Ed Bailey men vägrade lämna fler uppgifter. Han ville inte ha mer publicitet, förklarade han.

Några minuter senare ringde emellertid Baileys telefon. Stationen hade sparat samtalet och lämnat numret till Harold Salkin, Derenbergers manager. För Salkin avslöjade "Bailey" att hans riktiga namn var Tom Monteleone, 21 år gammal och att han var student med psykologi som huvudämne vid University of Maryland. En vecka eller så senare besökte Salkin och familjen Derenberger honom i hans lägenhet och bandade en intervju med honom.

Monteleone berättade att han kl 01.00 den 10 december 1967 körde på en interstate highway då ett UFO landade och blockerade vägen. Två människolika piloter stod i närheten av farkosten, och en av dem närmade sig honom med ett brett leende. Den främmande varelsen, som hade en "solbränd" hudfärg och utstående ögon presenterade sig som Vadig. Efter några minuters konversation sade Vadig: "Jag kommer att träffa dig i tid," varefter han steg ombord på skeppet. Två månader senare kom Vadig in på den Restaurang i Washington där Monteleone jobbade deltid som kypare. Han var iklädd en vanlig kostym. Han bestämde att de skulle träffas följande söndagnatt. När han lämnade restaurangen sade han ännu en gång: "Jag kommer att träffa dig i tid."

Vid midnatt den söndagen plockade Vadig upp Monteleone i en stor svart sedan och körde honom till en farm på landet i Maryland. Där gick de ombord på ett UFO och flög iväg på något som verkade vara endast några sekunder till Lanulos. Monteleone överraskades av att få se att dess befolkning inte bar några kläder. "Några av dem var verkliga blickfång", drog han sig till minnes. Han flögs sedan tillbaka till jorden och sin lägenhet. Vadig lovade igen: "Jag kommer att träffa dig i tid." En vecka senare kom Vadig och en annan lanulosian till restaurangen och samtalade en kort stund med Monteleone. Han träffade dem aldrig mer.

Mot slutet av mars återvände Salkin och familjen Derenberger för ytterligare en intervju. Denna gång hade de Keel med sig. Keel ställde de flesta frågorna. I början verkade han skeptisk men blev småningom övertygad. Keel sade att han trodde att Monteleone talade sanning därför att han hade lämnat upplysningar som Keel kände till från sina utredningar, men som var okända

för ufologer eller den stora allmänheten.

Året därpå ägnade Keel flera stycken (dock utan att nämna Monteleone vid namn) åt historien i en artikel i *Flying Saucer Review* med rubriken "The Time Cycle Factor". Fall som Derenbergers och Monteleones visade, skrev han, att UFO-intelligenserna "har sitt ursprung utanför vår tidsram...UFO:na kommer från en annan tidcykel som är väldigt olik vår egen." Med andra ord försökte Vadig säga Monteleone något när han lovade att träffa honom igen "i tid".

Under sitt eget namn gjorde Monteleone flera offentliga framträdanden i staden New York i januari 1970. Han ångrade snart dessa och klagade hos Keel över trakasserier av en "skock knäppskallar....Trots att upplevelserna jag haft med Vadig är helt sanna, önskar jag emellanåt att jag aldrig avslöjat dem för någon." Monteleones historia är medtagen i en bok Derenberger skrev tillsammans med Harold W. Hubbard, *Visitors from Lanulos* (1970). Keel citerade den i *Mothman Prophecies* och anmärkte att "till och med Woody blev överraskad av en sådan direkt bekräftelse på hans egna upplevelser." Hursomhelst "var jag till slut tvungen att dra slutsatsen att Tom var renhårig."

Han var emellertid inte renhårig. Hans historia var science-fiction från början till slut, erkände han i en kort artikel i *Omni* år 1979. På tal om sitt telefonsamtal till radiostationen uppgav Monteleone: "Jag sade emot herr Derenbergers historia med avsikt och påstod att jag sett helt andra saker under mitt besök på Lanulos. Men vid varje tillfälle gav han vika och kom upp med en hastig förklaring, varvid han mot slutet bekräftade mina egna påhittade uppgifter. Han påstod till och med att han personligen kände den 'ufonaut' som kontaktade mig!"

I artikeln, huvudsakligen ägnad att förlöjliga dem som varit korkade nog att tro honom, struntade Monteleone i att varken nämna sina offentliga föredrag eller sin försäkran att han var uppriktig så länge som tre år efter det första påståendet. Istället fick läsarna det falska intrycket att hans inblanding i bluffen bestod av ett enda telefonsamtal som var ämnat som ett "ofarligt skämt." Medan han ondgjorde sig över all den uppmärksamhet han mottog från "UFO-kultisternas udda, smärtsamt patetiska värld" även fast han "inte ville erhålla någon publicitet", skrev Monteleone: "Jag ryser vid tanken på vad som skulle kunna ha hänt om jag hade sökt allmänhetens uppmärksamhet" - en mer oärlig anmärkning kan ej ha gjorts.

I en längre exposé publicerad året därpå i *Fate*, rapporterade ufologen Karl T. Pflock att Monteleones telefonsamtal till radiostationen hade kommit till stånd därför att hans rumskamrater hade på-

drivit honom; medan han väntade på att samtalet skulle gå fram, fick han den lysande idén att han skulle säga att han också hade varit på Lanulos. Monte-
one fortsatte med att nå en viss fram-
gång som science-fictionförfattare, och
han skrev till och med ett skådespel ba-
serat på sin korta karriär som contactee.

"Detta är adjö"

Derenberger försvann i stort sett ur den offentliga bilden efter tidigt 70-tal. Vid det laget hade det varit ett tag sedan några, utan de mest militant godtrogna flygande tefats-entusiasterna, tog honom på allvar. Till och med Keel, vars supernaturalistiska betraktelsesätt bildade en ram inom vilken praktiskt taget vad som helst kunde "hända", anmärkte privat att Derenbergers förfall knappt ett år efter sitt första påstående gått mycket långt.

I början på 80-talet bodde Derenberger i Parkersburg, där han sålde begagnade bilar och levde ganska knapert. En beundrare i Massachusetts som gav honom finansiellt stöd blev lovad antingen en titt på Colds rymdskepp eller ett personligt möte med honom. "En dag hoppas jag göra Lanulos till mitt hem," skrev Derenberger till sin välgörare, "och i en inte avlägsen framtid kommer Indrids folk att landa öppet och göra sig kända för hela jordens befolkning." Ett par veckor senare rapporterade han en nyligen hållen konversation med Demo Hassan, vilken "stannade en stund för att prata med mig...om några förändringar på Lanulos. Jag kan knappt vänta med att åka tillbaka dit, det verkar vara så länge sedan jag var där sist."

Den 9 maj 1984 mottog Derenbergers välgörare ett handskrivet brev från ingen mindre än Colds fru Kimi:

Fastän du tror att du är redo att träffa mitt folk så är du inte det. När du är helt redo kommer Indrid att kontakta dig. Bli inte otålig. Om du kontaktas för tidigt så omkullkastas alla våra planer för dig.... Woody har det ganska svårt att få saker att gå ihop. Vi har inte tillåtelse att hjälpa honom när det gäller pengabekymmer.... Försök på intet sätt att komma hit innan Indrid kontaktar dig. Varje bidrag du kan ge Woody kommer att uppskattas. Det kommer inte att dröja länge innan jag talar med dig personligen.

I ett senare brev från Kimi stod det:

Fick ditt brev idag. Blev mycket glad att få det ty Woody var i mycket stort behov av hjälp. Indrid har redan givit sig iväg mot (Lanulos). Vi vet bara inte hur länge han måste stanna där, innan det kommer att vara säkert för honom att återvända hit. Vi lider alla av hemlängtan och ensamhet hela tiden. Men vi måste vänja oss vid att stå emot allt som möter oss. I det nervösa tillstånd du befinner dig i skulle chocken efter att ha stått ansikte mot ansikte med oss bli alldeles för mycket för dig...Två av vårt folk har redan samtalat

med dig, men de kunde inte röja sin identitet för dig på grund av ditt nervösa tillstånd...Mottog just ett mentalt meddelande att Woody och Indrid har landat på (Lanulos). De kommer att återvända så snart det är riskfritt att göra så.

En sista kommunikation, signerad "Woody", var daterad den 31 juli:

Charley, fick just veta från Larry [Murphy?], att du försöker nå mig. Charley, jag ramlar ur sikte. Jag ska resa över havet. Jag vill inte ha något mer att göra med UFO:s, de har orsakat mig så mycket elände och besvär. Var snäll att låta bli att nå mig på något sätt, ty jag har gjort slut med alla rymdmänniskor. Jag har bett dem att aldrig mer kontakta mig. Detta är adjö.

Även om hans rymdäventyr låter som något taget ur en serietidning, har episoden den 2 november 1966 en del förbryllande sidor. Den ena är att det verkar som om den oberoende bevittnats, även om Walter Vanscoys iakttagelse av en figur i överrock, trots att den överensstämmer med Derenbergers beskrivning, knappast bevisar att figuren var en utomjordisk varelse. Men den är utan tvekan egendomlig. Detta gäller även iakttagelsen två dagar senare av någonting mycket likt det UFO Derenberger rapporterade. I bägge fallen verkar vittnena trovärdiga.

Det är åtminstone tänkbart att Derenberger i det första skedet hade något slag av ovanlig upplevelse. Möjligen påverkade denna, eller den publicitet som blev ett resultat av den, honom i sådan utsträckning att han först inbillade sig, sedan medvetet hittade på mer och mer raffinerade och fantastiska historier vilka han utnyttjade i syfte att tjäna pengar. Det kan ju också tänkas att episoden var en bluff redan från början (därför Colds löfte om framtida kontakter och det underförstådda antagandet att Derenberger redan planerade en karriär som *contactee*) och att den inte hade något att göra med de UFOs mer sanningsälskande personer rapporterade i Parkersburgs omgivningar. I denna sena stund kommer sanningen förmodligen aldrig att bli känd. Vi kan nog ändå med säkerhet dra slutsatsen att Woodrow Derenbergers berättelser har mer att göra med mänsklig fantasi än med utomjordisk intervention.

International UFO Reporter
January/February 1995
Volume 20, Number 1

Mystiska ljussken syntes över Lunger

Den trekantiga farkosten stod helt stilla i luften. Med ett surrande ljud sänkte den sig sedan långsamt nedåt.

Camilla Karlsson i Skogs-

torp är säker på sin sak. Det kan inte ha varit ett flygplan som i tre timmar cirkulerade ovanför norra Lunger i tisdags kväll.

Camilla Karlsson har gått och fun-
derat på vad det egentligen var hon och
pojkvännen Torbjörn Larsson bevittnade
i tisdags kväll.

– Jag är fortfarande lite skrädd,
erkänner hon.

Det hela började när Camilla och
Torbjörn var på väg hem till Skogstorp
från Arboga. Plötsligt såg Camilla ett
stort rött sken – hon beskriver det som
en boll – som liksom åkte slalom i luf-
ten. Hur långt bort det var kan hon inte
avgöra eftersom det var mörkt.

Från halv sju och närmare tre tim-
mar framåt kunde Camilla och Torbjörn
sedan från sitt hem iakttä två luftfar-
koster. Den ena befann sig en bra bit
längre bort, men en av dem uppehöll sig
i närheten av parets hus.

– Jag vet att försvaret brukar ha
övningar här på tisdagar och torsdagar,
men någonting liknande det här har var-
ken jag eller min pojkvän sett tidigare,
säger Camilla.

Stod stilla i luften

Hon beskriver det som en trekantig
maskin med vita ljus i varje "hörn".
Från undersidan kom ett mycket starkt
rött sken. Ljudet tyckte hon var dovre
än ett vanligt jetplan.

– Det for fram och tillbaka och
upp och ned. Det gick så snabbt att man
knappt kunde se att det vände. Ibland
försvann det rakt upp och kunde dyka
upp någon helt annanstans, berättar hon.

Det märkligaste, tycker Camilla,
är att flygfarkosten vid ett tillfälle stod
helt stilla i luften under ca tio sekunder,
innan den långsamt sänkte sig nedåt en
bit.

– Det verkade bara vara en 20–30
meter upp. Ändå hördes inte mer än ett
surrande ljud, säger hon.

Om det var flygplan de såg tycker
Camilla att det är konstigt att planen höll
sig så långt ifrån varandra.

Camilla har alltid trott på något
slags liv i rymden.

– Någonting måste finnas, det är
jag säker på. Men aldrig förut har jag
trott mig se något UFO.

Skaraborgs L. A. 94–11–24

Den måttenhet som
betecknar den läng-
sta tidsrymden är
hindukronologins kal-
pa, dvs 4,32 miljarder
år. SAF-BULLETIN, volym 27 nr. 1 1995

UFO – besättning besökte svensk länkstation

De intressantaste fallen ur UFO – Information VI.

Några kilometer norr om Trehörningsjö i nordöstra Ångermanland ligger en länkstation för TV och telefoni. Kjell Näslund, som är föreståndare vid stationen, har för Ragnar Söderberg i UFO-Örnsköldsvik berättat om den märkliga upplevelse han hade en kväll i mitten av mars 1969.

Ingenjör Söderbergs undersökning av fallet har kompletterats med den intervju Carl-Axel Jonzon gjorde med Näslund i juni detta år. UFO-Information publicerar här de uppgifter som hittills framkommit i händelsen.

Kjell Näslund är till yrket chaufför och samtidigt föreståndare för radio-TV-länken. Han är den drivande kraften i samhällets utomordentliga fritidsverksamhet med sommar- och vinterstugor, badplatser och nöjesetablissemang. Näslund är också ivrig friluftsmänniska och deltog i "Vätternrundan" 1972, då Carl-Axel Jonzon i UFO-Motala fick tillfälle till en intervju.

Näslund är således en i alla avseenden trovärdig och i bygden respekterad man som knappast torde hänga sig åt fria fantasier. Före upplevelsen har han inte varit i kontakt med UFO-litteratur. Han har "hållit tyst" i tre år, eftersom hans berättelse från början mottogs som skämt eller lögn.

Det var på kvällen den 12 mars 1969 som Näslund åkte upp till länkstationen för att börja sin tjänstgöring kl. 18.00.

– När jag kom upp till stationen gjorde jag min vanliga rutinkontroll och fann att allt var i sin ordning. Jag satte mig i pentryt för att läsa den kvällstidning jag hade med mig.

Störningar

– Plötsligt kom där larmen – det ena efter det andra. Jag trodde det var "fading" på gång så jag "kvitterade" larmen. Larmen återkom tre–fyra gånger, ja kanske fler.

Red. anm.: Om något inträffar som gör att stationen inte fungerar normalt, utlöser elektriska reläer ett summer-tonslarm. "Fading" är ett fackuttryck för ovanligt starka variationer i effekten hos en sändare. "Kvittera" innebär att koppla ifrån larmanordningarna och återställa stationen till normal funktion.

– Föll alltihop ur, eller var det bara TV-länkarna?

– Nej, vi hade både telefoni och



Länkstationsföreståndare Kjell Näslund

TV, och allt var formligen rätt. Jag gick ut ett slag och konstaterade, att det var klart och kallt väder (minus 20–25°) och norrsken. Sedan gick jag in igen och varskodde sändarvakten på Sundsvalls-stationen att jag hade störningar.

– Hade man störningar i Sundsvall också?

– Ja, periodiskt. Jag vet inte säkert, hur länge de här larmen pågick, men omkring 18.30 var det som om någon sa till mig att "Nu ska du gå ut!" Det var som om jag fick en impuls på något vis...

Jättelik farkost

Näslund gick fram till dörren, öppnade den och tittade ut. Där möttes han av en fantastisk syn. Ca 15 meter från stationsbyggnaden, i en kalhuggen dalsänka med enstaka träd och lägre vegetation, låg en jättelik farkost. Näslund uppskattade farkostens diameter till 150 m. Farkosten fyllde upp dalgången nedanför stationshuset.

Farkostens yttersta del låg alldeles i nivå med markplanet utanför stationen. I denna del av farkosten kunde Näslund se en tunnel inne i föremålet. I tunneln syntes ett ljus gråblått sken, medan farkosten i övrigt lyste med ett grått, dimliknande sken.

"Sockerlådor"

Bredvid farkosten och inne i tunneln kunde Näslund se ett tiotal "individer" som han beskriver så här:

– Dom var som lådor som man sprejat med något. Dom liknade moln utan fasta konturer och "flöt" fram ovanför marken. Uppskattningsvis var dom 130–135 cm långa och 30–40 cm i omkrets.

Red. anm.: Storleksuppgifterna förefaller vara osäkra. I ett annat sammanhang har Näslund sagt att varelserna var 70–80 cm långa och 25 cm breda.

Tunneln i farkosten liknade, enligt vittnet, en tredimensionell film. "Det var ett "djup" i den som man inte kunde blicka in genom." I tunnelöppningen flöt dock 3–4 "sockerlådsgubbar".

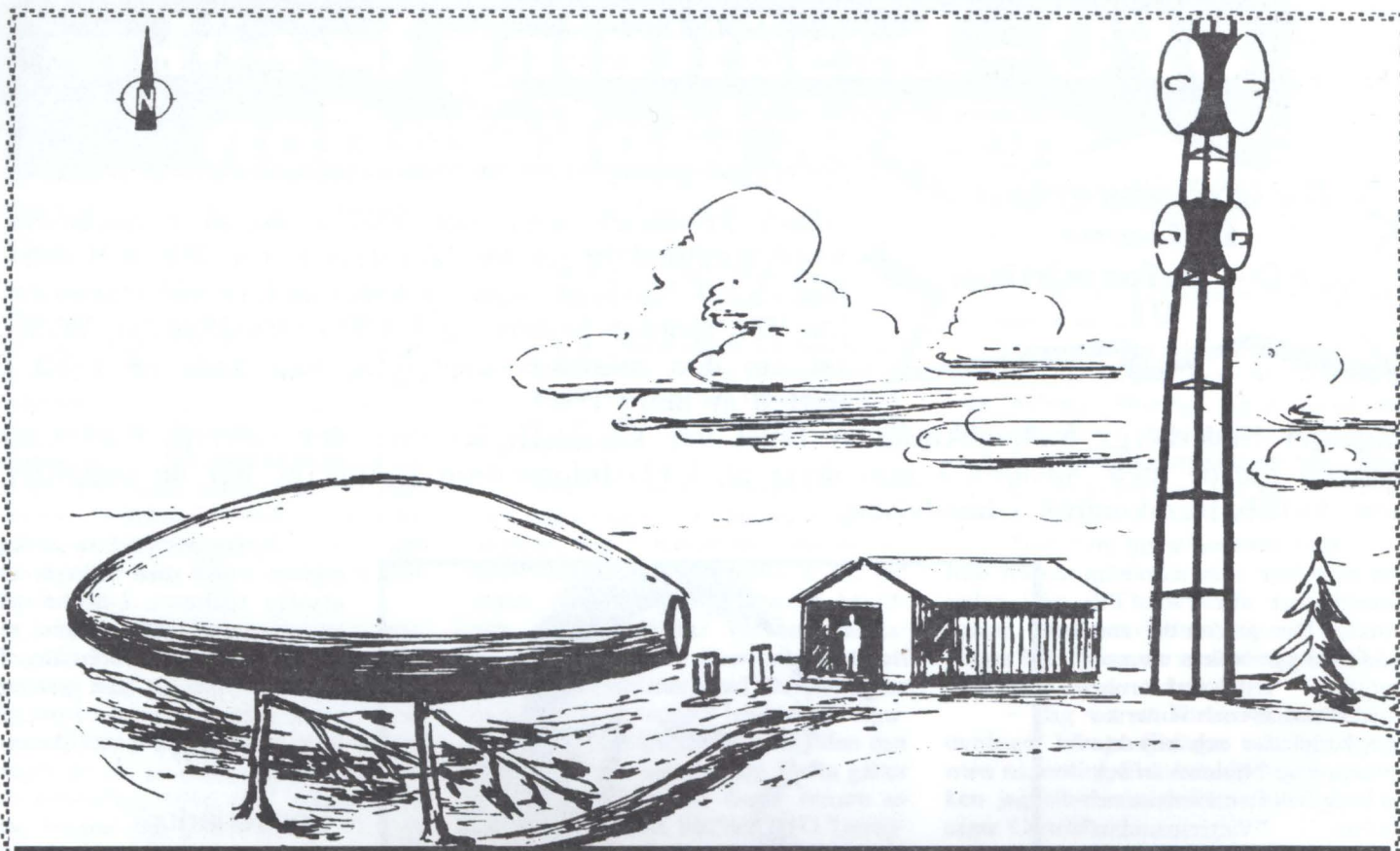
Telepatiska intryck

Näslunds första tanke var att försöka nå en telefon för att varsko polisen om det inträffade. Han skulle gå in igen, då han upptäckte att han inte kunde.

– Det var bara en känsla jag fick, att här skulle jag stå och hålla upp dörren åt dom. Jag kom inte ur fläcken. Jag fick bara stå där och bevittna allt.

– Det var 7–8 varelser som "flöt" in i länkstationen, och dom passerade mig på bara några decimeters avstånd. Jag försökte röra vid dem, men det gick inte. Någon kraft höll mig tillbaka.

– Jag fick en underlig förnimmelse av att det fanns varelser inne i det fyrkantiga höljet och att de ville skydda sig mot insyn. Samtidigt kom en känsla över mig att jag skulle vara lugn, eftersom de



Den norske UFO-forskaren Knut Aasheim besökte nyligen Motala och gjorde då denna teckning baserad på vittnets berättelse. Observera att själva farkosten är underdimensionerad i förhållande till andra detaljer i teckningen.

inte var farliga.

– Kände du det, eller hörde du det på något sätt inne i huvudet?

– Jag kan inte förklara det på annat sätt än som en känsla. Det var ingen röst i huvudet på mig.

De lådliknande varelserna rörde sig inte särskilt fort. De flöt fram i ungefär samma takt som då en människa går. De åstadkom ingen rörelse och saknade armar och ben. Näslund kunde inte höra något ljud då de gick, ej heller kände han någon lukt av ovanligt slag.

"Susade som ett ställverk"

Vittnet uppskattar farkostens höjd till 5–6 meter. Nedre delen av farkosten såg han dock inte, eftersom denna skymdes i dalsänkan utanför stationen.

Farkostens konturer var lika dimmiga som de lådliknande varelsernas. Näslund:

– Det lyste från farkosten, som då det dallrar i luften av värme som frigörs i en kall omgivning. Farkosten susade som ett ställverk. Det var det enda ljud jag hörde.

– Jag var så påverkad av de där varelserna, att jag inte hade någon fri vilja. Jag kände det som om jag blev styrd av dessa individer.

– Uppskattningsvis uppehöll dom sig där fem eller tio minuter. Tiden kan diskuteras, men längre var det nog inte. *Red. anm.: Näslund uppger att han hela tiden var fullt medveten om händelseförloppet, dock oförmögen att företa*

sig något av egen vilja. Näslund uppger vidare, att han inte märkte något fel på sitt armbandsur vare sig under eller efter händelsen.

Innan farkosten avlägsnade sig, slöt sig tunneln i farkostens spets sedan de lådliknande varelserna sugits in i själva tunneln. Därefter susade farkosten iväg i nordlig riktning mot Vännäs. Näslund kunde följa den ett stycke med blicken. Sändarmasten i Vännäs syns på nio mils håll, och i den riktningen for farkosten.

Larmade polis

När farkosten försvann släppte också förlamningen omedelbart, och Näslund gick in i pentryt och ringde till en polisman i Trehörningsjö, Hans Häggblad. Häggblad tog inte Näslunds berättelse som ett skämt. På Näslunds uppmaning gick Häggblad ut, men kunde inte märka något. Häggblad kan från sin tjänstebostad se länkstationens mast. Att Häggblad inte såg något är mindre märkligt, eftersom farkosten då säkert hunnit utom synhåll.

Näslund ringde också till sändarstationen i Sundsvall, men där skrattade man bara åt hans vittnesmål. Han tog också telefonkontakt med sin hustru.

– Alla undrade om jag var nykter. Jag vill betona att jag var både nykter och i psykisk balans. Jag var inte trött eller på annat sätt indisponerad. Någon närmare förklaring på vad jag såg har jag inte. Det bara var så.

Brutna träd

– Jag åkte upp dagen därpå, för att se om det fanns några lämningar eller märken efter farkosten, men marken var hård med skare. Det enda tydliga var att en tall, som stack upp över den i övrigt sparsamma vegetationen av små lövträd, hade fått sin övre del av kronan avskuren.

– Var tallen grov?

– Den var väl tre tum i toppen.

Den var avbruten på samma höjd som marknivån utanför stationshuset.

– Då har tydligen farkosten inte varit nere vid markytan (i dalsänkan) utan legat parallellt med den övre marknivån?

– Ja, just det. Jag skulle tippa att det är en nivåskillnad på omkring 15 meter. Det är ganska brant i slutningen där.

Red. anm.: Vid en fältundersökning på platsen fann ing. Söderberg att även två björkar var skadade i toppen. Dessa står alldeles intill tallen och har skadats på samma höjd som denna.

Farkosten sågs igen?

Vid 21-tiden samma kväll, alltså 2–3 timmar senare, åkte en man i bil några kilometer från Trehörningsjö, då han fick syn på ett vitt, intensivt lysande föremål framför bilen. Enligt uppgift skulle bilen ha stannat upprepade gånger.

Denna händelse publicerades i Örnköldsviks Allehanda och notisen har

kunnat lokaliseras av ing. Söderberg. Då detaljerna betr. observationen är oklara återkommer UFO-Information till iakttagelsen så snart vi kommit i kontakt med vittnet ifråga.

Näslund är inte säker när det gäller exakt datum för händelsen. Lokaltidningens notis om en händelse samma kväll tycks antyda att den ovanliga observationen skedde den 12 mars 1969. Näslund själv menar att iakttagelsen gjordes "någon gång i mitten av mars 1969 eller 1970."

Ännu en lådliknande figur

Ing. Söderberg bifogar ett urklipp från januari 1959 vilket beskriver en observation som den då 62-åriga fabrikören Gottfrid Olsson i Dombäck, Husum, gjorde av en självlysande, lådliknande varelse.

Kl. 22.10 en lördag råkade observatören titta ut genom fönstret och fick då se ett lysande föremål, i en människas storlek, stående vid Riks-13.

— Föremålet var ingen vanlig människa, men ändå på något sätt påminnande om en sådan. Det var ungefär av en människas längd och bredd, själva skulderpartiet var klart markerat och likaså nedre delen av kroppen, som emellertid hade raka och kantiga linjer, ungefär som en låda. Själva "huvudet" var i motsats till kroppen i övrigt något diffust till konturerna och mera "grumligt". Föremålet stod alldeles stilla hela tiden (3–4 minuter) och utstrålade ett kraftigt rödvitt sken med undantag för en lodrät, blåfärgad mittränd.

Plötsligt såg han hur det blixtrade till och "föremålet" var borta. — Jag hann aldrig se vart det for, det var bara försvunnet, sade Gottfrid Olsson till Örnsköldsviks Allehanda.

Undersökning och bearbetning:

Ragnar Söderberg (intervjuer, fältforskning och fotografier)

Carl-Axel Jonzon (intervju)

Jan Ove Sundberg (bearbetning)

Anders Liljegren (slutbearbetning)

UFO-Information nr. 6 september 1972



Einar såg ett UFO över Nås

DAVIDSHYTTAN.

Klockan var fem i sex på tisdagmorgonen när Einar Forsberg plötsligt upptäckte ett märkligt föremål på himlen söderut ovanför Nås.

Det hade flera skarpa strålkastare och roterade ibland. Då skymdes några av lamporna och man kunde urskilja

rökpuffar som kom ut på sidan av farkosten, berättar Einar.

Han är helt övertygad om att det var någon form av rymdfarkost, ett UFO.

— Det var helt ljudlöst och stod alldeles stilla. Inte långt bort passerade ett av morgonplanen mot Dala airport vars ljud man kunde höra tydligt, men det andra fenomenet var ljudlöst, fortsätter Forsberg.

Han bestämde sig för att gå in och ringa grannen och höra om denne också hade sett ljusskenet. När Einar kom ut igen var dock föremålet spårlost borta.

Falu-Kuriren 94-12-21

Ljust fenomen över Morkarla?

Precis som över Betlehem för omkring 2000 år sedan lystes himlen över Morkala öster om Uppsala upp av ett starkt ljussken på julaftonskvällen. Ett stort, upplyst föremål försvann med hög hastighet i riktning mot Uppsala.

Varken F 16 eller någon på Arlanda kan förklara fenomenet som Olof Ahlén från Morkarla blev vittne till. Några flygplan skall inte ha funnits i området den aktuella tidpunkten.

— Jag gick ut vid 20.50-tiden för att släppa in min hund som kraftsade på dörren. Då fick jag se en rund farkost som gled förbi på den mörka kvällshimlen. Den sände ut ett starkt ljussken som lyste upp hela omgivningen, berättar han.

Hela händelsen utspelades under ca 30 sekunder. Olof Ahlén uppskattar höjden till mellan 500 och 1000 meter.

— Underligt nog hördes inget motorbuller, så det var inget flygplan. Efter farkosten följde en lång eldsvans. Det runda föremålet glimmade liksom från fönster och det syntes färger, blått, rött, ja alla möjliga färger.

Än så länge är Olof Ahlén ensam om sina observationer på julaftonskvällen. Ingen har hört av sig till F 16 eller Arlanda om mysteriet.

— Det voré intressant att få veta om någon mer sett detta och kanske få en förklaring, menar Olof Ahlén.

Uppsala N. T. 94-12-27

Luftfenomen sågs i Umnäs

TÄRNABY (VK)

Allt fler observationer av

märkliga fenomen i lufthavet rapporteras i fjälltrakterna.

På fredagskvällen i förra veckan befann sig Jarl Orrkvist i Umnäs när ett föremål svävade över Umnässjön liknande det 12-årige Hampus Mosesson i Tärnaby sett någon dag tidigare som VK berättade om i torsdagens tidning.

— Jag satt och såg på TV när jag hörde ett brummande och antog att det var någon helikopter som var i farten. Jag råkade dock titta ut och fick då se en farkost som gjorde att jag gick ut. Det hade ett annorlunda motorljud och spred lite olika färger men mest rött.

— Den här farkosten färdades inte särskilt snabbt över Umnässjön och vad som frapperade mig var det dova jämna motorljudet och att det inte fanns något ljud från roterande propellrar som kunde härleda till en helikopter, berättar Jarl Orrkvist som till vardagslag driver en affärsrörelse i Storuman.

Johnny och Gun-Lis Gyllmo från Boksjön, Tärna har också sett ett strålande ljusfenomen under en bilfärd för några dagar sedan.

Västerbotten-Kuriren 94-12-24

Var det ett UFO?

ERSMARK (NV)

Strax före klockan sex i går kväll såg Elina Boström, 11 år, Linnea Hedström, 11 år, och Elin Staflund, 11 år, något märkligt på himlen i Ersmark.

— Det såg ut som ett stort stjärnfall. Vi räknade det som föll och det var tolv ljusa bollar. Det liksom föll hela tiden, berättar Elina Boström.

Kanske var det fler som såg himlafenomenet i Ersmark? Exakt vad det var har inte gått att utreda.

Norra Västerbotten 94-11-25



SAF-BULLETIN

Tidning för medlemmar i SOLNA ASTRONOMISKA FÖRENING. Innehåller artiklar om astronomi, radio, mystik, ufo, parapsykologi, arkeologi, forntid mm.

Medlemskap/år	150:—
Junior+pensionär	100:—
Beställ provex.	20:—
Postgiro 47 55 22 - 9	

Solna Astronomiska Förening
Box 2238, S-171 02 SOLNA

20/9-95

ARIKJET FÖR UFO-FORSKNING
BOX 11027
600 11 NORRKÖPING



B-Post Föreningsbrev

Avs: UFO-Information Box 9109, 580 09 Linköping

kjeth@mmc.uil.lio.se

9 timmar UFO-Video

Om du har intresse för UFO-fenomen och vill se vilka personer som har sett bevisen vi letat efter, då ska du inte tveka att beställa dokumentationen av Sveriges största UFO-seminarium från 29 Okt 1994.

Band 1

Jan-Ove Sundberg
Inge Falk-
Leif Bengtsson
Carl-Axel Jonzon
Per-Anders Långsvens

Innehåll

Fantomubåtarna

UFO-händelserna på Västkusten
Möte med andra civilisationer
Egna närkontakter + Dalarna 1985

Band 2

Marcel Westerlund
Virgil Armstrong
Mirjam de Boehme

Innehåll

UFO-vad är friskt, vad är sjukt?
My contact with ET's and how it changed my view on reality
Mina kontakter med Bröderna

Band 3

Sten Lindgren
H.C. Petersen
Jannice Jarlum

Innehåll

29 Okt kl 19.00 1965 Planerad utomjordisk överflygning i Sverige
Närkontakter privat och i Danska Flygvapnet
Närkontakter av 3:e och 4:e graden ändrade mitt liv

Så här beställer du:

- Alt 1.** Skriv dirket på ett inbetalningskort vilket/vilka band du vill beställa samt rätt belopp (se nedan). Glöm inte ditt namn och din adress.
Postgiro 429 78 45-2, UFO-Information. Gå till posten och betala så kommer banden inom 3 veckor. Inga ytterligare avgifter tillkommer
- Alt 2.** Fyll i nedanstående order och skicka till oss.
(UFO-Information Box 9109 580 09 Linköping). Postförskottsavgift tillkommer vid **Alt 2.**

Namn:
Adress:
Band nr:

Kostnad: 150:- st eller vid beställning av samtliga band 350:- Pack & porto ingår.